

Arrest

nr. 186 404 van 3 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 maart 2017.

Gelet op de beschikking van 6 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat S. DELHEZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige, tweede asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk problemen in en een vrees ten aanzien van zijn land van herkomst Tsjetsjenië.

Verzoekers vorige asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 159 202 van 22 december 2015 omdat Polen voor verzoeker als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet en verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, Polen, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

Ter ondersteuning van zijn huidige derde asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een convocatie van de ROVD (regionale politie) van Urus-Martan op zijn naam, een foto van zijn beste vriend A. in Syrië poserend met een geweer, en een foto waarop hij en zijn beste vriend samen staan.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 159 202 van 22 december 2015 werd besloten dat verzoeker niet aantoonde in Polen, zijn eerste land van asiel, een gegronde vrees voor vervolging te hebben in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch aldaar een reëel risico op ernstige schade te lopen in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die hier een ander licht op werpen, daar hij louter problemen in

en een vrees ten aanzien van Tsjetsjenië aanhaalt en inroept, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in Polen, zijn eerste land van asiel, persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het op algemene wijze formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal) waarmee hij echter deze bevindingen niet ontkracht of weerlegt.

De Raad stelt vast dat verzoeker -die tijdens zijn gehoor in het kader van onderhavige asielprocedure met geen woord over Polen repte, laat staan over eventuele problemen aldaar- zich thans in zijn verzoekschrift nagenoeg volledig beperkt tot het opnieuw aanhalen van argumenten met betrekking tot zijn statuut en de situatie in Polen, zoals hij die eerder bij zijn beroep in het kader van zijn vorige procedure voor de Raad bij zijn tweede asielaanvraag naar voren bracht.

In het kader van verzoekers vorige, tweede asielaanvraag werd bij 's Raads arrest nr. 159 202 van 22 december 2015 dienaangaande o.a. het volgende vastgesteld:

“Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij (verzoeker) haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar oom, M'. M., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder de nrs. 175 935, 175 939 en 177 172. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar oom tegen de in zijnen hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 7 juli 2015. Verzoekende partij voegt als bijlage bij haar verzoekschrift dezelfde stukken als deze toegevoegd aan het verzoekschrift van haar oom. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 159 201 van 22 december 2015 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan M'. M. (-en diens echtgenote-). Het arrest genomen in hoofde van de oom van verzoekende partij (-en diens echtgenote-) luidt als volgt: (...)

De Raad merkt vooreerst op dat door artikel 4, 5° van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied (BS 22 augustus 2013), het artikel 48/5 van de vreemdelingenwet werd aangevuld met § 4, luidend als volgt: “Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten. Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.” Voormeld artikel is van kracht sinds 1 september 2013. De parlementaire voorbereidingen inzake dit artikel stellen omtrent het begrip “reële bescherming”: “Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet, kan worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asielland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet.” (Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p. 12). Op grond van de informatie in het administratief dossier (zie e-mails “Poolse asielinstanties” d.d. 6 mei 2014, 30 december 2014 en 27 maart 2015 (administratief dossier, stuk 26, landeninformatie, deel 2)) blijkt dat verzoekende partijen de verblijfsstatus “tolerated stay” werden toegekend in Polen. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekende partijen actueel nog steeds over de verblijfsstatus “tolerated stay” beschikken in Polen (administratief dossier, stuk 26, landeninformatie, deel 2) en dat deze verblijfsstatus in principe onbeperkt is in de tijd (zie “COI Focus” betreffende “POLEN – Asiel in Polen” van 25 september 2014 (administratief dossier, stuk 26, landeninformatie, deel 1)). In het licht van het gegeven dat Polen, zoals alle andere Europese lidstaten, gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, en rekening houdend met de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, kan er vanuit worden gegaan dat de fundamentele rechten van verzoekende partijen verzekerd zijn in Polen, dat de bescherming die de Poolse Staat hen biedt in wezen doeltreffend is, dat Polen het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat hun levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan

beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 EVRM. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift bemerken dat uit de informatie die door verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegd werd blijkt dat het statuut van “tolerated stay” in geval van duurzaam vertrek uit Polen ontnomen kan worden en erop wijzen dat zij reeds drie jaar Polen hebben verlaten, stellende dat niet uitgesloten kan worden dat de Poolse overheden hun verblijf van meer dan drie jaar in België en de door hen ingediende asielaanvragen in België beschouwen als een vaste wil om Polen te verlaten, wijst de Raad er evenwel op dat uit de landeninformatie weliswaar blijkt dat het statuut van “tolerated stay” kan worden ingetrokken indien de betrokkene Polen permanent heeft verlaten, doch blijkt uit niets dat het statuut van verzoekende partijen werd ingetrokken. Immers werd in de e-mail van de Poolse asielinstanties van 30 december 2014 nog uitdrukkelijk bevestigd dat verzoekende partijen nog steeds beschikken over het statuut van “tolerated stay”, hoewel verzoekende partijen op dat moment reeds bijna drie jaar Polen hadden verlaten (administratief dossier, stuk 26, landeninformatie, deel 2). Door verzoekende partijen worden geen gegevens aangebracht waaruit blijkt dat zij niet langer over het statuut van “tolerated stay” beschikken in Polen. (...). Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift verder opmerken dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat moslims – Tsjetsjenen in het bijzonder – om reden van hun geloof zowel het slachtoffer zijn van discriminaties als van geweld en dat de Poolse overheid er niet in slaagt daadwerkelijk bescherming tegen deze gewelddaden te bieden, wijst de Raad erop dat een dergelijke verwijzing naar een algemene toestand niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen in Polen werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient op een voldoende concrete manier te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480; RvS 19 juni 2013, nr. 223.963). (...). Daar waar verzoekende partijen verwijzen naar een rapport van CEVIPOL in verband met de vrees van Tsjetsjeense asielzoekers voor de aanwezigheid van de Russische geheime diensten in Polen (bijlage 3 van het verzoekschrift), bemerkt de Raad dat een dergelijke verwijzing naar een rapport betreffende problemen die Tsjetsjeense asielzoekers in Polen zouden hebben gekend met aldaar geïnfiltreerde Russische geheime diensten niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient op een voldoende concrete manier te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen op bovenstaande wijze in gebreke blijven (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480; RvS 19 juni 2013, nr. 223.963). Verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk dat er voor hen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat omwille van de beweerde aanwezigheid van Russische geheime diensten in Polen. Verder stelt de Raad vast dat uit voormeld rapport niet blijkt dat de Poolse autoriteiten onwillig of in de onmogelijkheid zouden zijn bij het zich aandienen van problemen de nodige bescherming te bieden. De Raad wijst er bovendien op dat geen enkele rechtsstaat een absolute bescherming kan garanderen. Wat nog de bemerking van verzoekende partijen betreft dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie en de door hen aangebrachte rapporten (bijlagen 2-3) blijkt dat personen die over het statuut van “tolerated stay” beschikken geen financiële ondersteuning en een beperkte financiële bijstand hebben, gediscrimineerd worden op de woningmarkt en een hoger risico lopen geen huisvesting te vinden, gediscrimineerd worden in het onderwijs en ook op de arbeidsmarkt gediscrimineerd worden, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de “COI Focus” betreffende “Polen – Asiel in Polen” van 25 september 2014 (administratief dossier, stuk 26, deel 1) blijkt dat personen met een statuut “tolerated stay” recht hebben op accommodatie, niet-financiële ondersteuning en beperkte financiële bijstand. Derhalve hebben personen met een statuut “tolerated stay”, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, wel degelijk recht op zowel niet-financiële als financiële (weliswaar beperkt) ondersteuning. Waar verzoekende partijen opmerken dat personen die over het statuut van “tolerated stay” beschikken in Polen gediscrimineerd worden op de woningmarkt, in het onderwijs en op de arbeidsmarkt, merkt de Raad evenwel op dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het eerste asielland ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571). Verzoekende partijen tonen op generlei wijze aan dat dit in casu het geval is.

3.2.3. Gelet op wat voorafgaat kan Polen in hoofde van verzoekende partijen derhalve aanzien worden als een eerste land van asiel en is er overeenkomstig artikel 48/5, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet geen behoefte aan internationale bescherming. Verzoekende partijen tonen verder

niet aan dat zij bij terugkeer naar hun eerste land van asiel, met name Polen, een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en evenmin dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet. 3.2.4. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen."

De Raad stelt vast dat door verzoekende partij geen persoonlijke problemen werden aangevoerd die zij gekend zou hebben in Polen en dat zij voor wat betreft haar vrees ten aanzien van Polen louter verwijst naar de bedrieglijk bevonden asielmotieven van haar oom.

Verder bemerkt de Raad nog dat op grond van de informatie in het administratief dossier (zie e-mail "Poolse asielinstanties" d.d. 20 augustus 2014 (administratief dossier, stuk 15, landeninformatie, deel 2)) blijkt dat verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Polen. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekende partij actueel nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Polen (administratief dossier, stuk 15, landeninformatie, deel 2) en dat deze verblijfsstatus in principe onbeperkt is in de tijd (zie "COI Focus" betreffende "POLEN – Asiel in Polen" van 25 september 2014 (administratief dossier, stuk 15, landeninformatie, deel 1)). Dit wordt door verzoekende partij in haar verzoekschrift niet betwist.

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij Polen beschouwd worden als een eerste land van asiel en is er overeenkomstig artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) geen behoefte aan internationale bescherming. Verzoekende partij toont verder niet aan dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, met name Polen, een gegronde vrees koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en evenmin dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet."

Verzoeker, die thans in zijn verzoekschrift opmerkt niet te betwisten dat hij in Polen over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt, brengt in het kader van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen. Immers, voor zover verzoeker al ingaat op (zijn eerste land van asiel) Polen en de hem toegekende bescherming en situatie aldaar, beperkt hij zich louter tot het herhalen van argumenten die hij reeds eerder in zijn beroep bij de Raad in het kader van zijn vorige asielaanvraag aanbracht en waarop dus reeds uitgebreid werd ingegaan en omstandig werd gemotiveerd in voormeld arrest van de Raad. Het louter opnieuw aanhalen en herhalen van eerder aangebrachte grieven vermag geenszins 's Raads motivering dienaangaande in een ander daglicht te stellen.

Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals verzoeker in casu naar o.a. de als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde informatie omtrent de situatie van Tsjetsjeense (kandidaat-)vluchtelingen in Polen, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst, desgevallend eerste land van asiel werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker, die tijdens zijn verhoor in het kader van onderhavige asielaanvraag niet het minste gewag maakte van Polen en de situatie aldaar, blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 24 maart 2017, voert verzoekende partij aan dat zij wel degelijk nieuwe elementen heeft ingediend maar dat deze niet werden geanalyseerd. Zij wijst er nog op dat Polen geen bescherming kan bieden aan Tsjetsjeense vluchtelingen.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 24 maart 2017 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het op algemene wijze tegenspreken en bekritisieren van de gedane vaststellingen, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert. Zo verzoekende partij voorhoudt dat de door haar nieuw aangebrachte elementen niet werden onderzocht, kan zij niet worden gevolgd. Zo komt in de bestreden beslissing duidelijk naar voor dat de door haar aangebrachte stukken geen enkele informatie bieden over haar verblijfssituatie in Polen of eventuele problemen die zij daar zou kennen. Verzoekende partij gaat hier in haar verzoekschrift niet op in en beperkt zich nagenoeg volledig tot het opnieuw aanhalen van argumenten met betrekking tot haar statuut en de situatie in Polen, zoals zij die eerder bij haar beroep in het kader van haar vorige procedure voor de Raad bij haar tweede asielaanvraag naar voren bracht. Met de loutere bewering dat Polen geen bescherming kan bieden aan Tsjetsjeense vluchtelingen, brengt verzoekende partij geen concrete elementen aan die het oordeel van de Raad, met name dat Polen voor verzoekende partij als een eerste land van asiel kan beschouwd worden, in een ander daglicht stelt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS